

Efter stormen...

Sidste uges overskrift var 'stilhed før stormen', og det sidste skal jeg da lige love for, at vi fik. En mildest talt sensationel nedrykning til AaB (mærkværdigt med det hold, som de har) – og dermed også et mildest talt lige så sensationelt comeback til Lyngby. Det betyder også, at vi har fem øst-hold i Superligaen i næste sæson: FCK, Brøndby, FCN, Lyngby og Hvidovre.

For balancen i hele foretagendet er det jo ikke dårligt – på den anden side er der sikkert folk, der vil begynde allerede nu at pege på mulige nedrykkere. Det er klart nok, at Hvidovre har deres udfordringer omkring stadionkravene, og Lyngby er på visse områder ikke for køn (hvis vi lige ser bort fra pølserne – sikkert Danmarks bedste), men for diversiteten i Superligaen er det en god ting, så det hele ikke skal foregå omkring Midtjylland. Hvis man gerne vil tiltrække hele fodbold Danmark til at se Superligaen, er det altså vigtigt, at man har alle hjørnerne med.

Og så er der al mulig grund til at ønske Vejle tilbage i det gode selskab igen. De har unægtelig tilhørt den såkaldte gruppe af elevatorhold, men denne sæson har godt nok virket overbevisende med enkelte udfald. Omvendt vil jeg som københavner også ønske Hvidovre tilbage i partyet igen. Jeg har ikke tal på, hvor mange gange jeg har siddet på Hvidovre Stadion de seneste 50 år, enten som meeeget ung tilskuer eller de senere mange år med en officiel kasket på. I mange år var Hvidovre det sted, hvor dommere mødtes efter søndagens strabadser til en kamp kl. 19.00. Så jeg skal ikke benægte, at jeg har et specielt forhold til lige det sted. At stadion og de omgivende faciliteter stadig ligner noget fra for 50 år siden, er en sag for sig. Held og lykke med at få kommunen med på det – men det er på den anden side en fuldstændig unik chance for at stikke snuden frem igen, for Hvidovre har en stor historie på alle måder. Jeg sad selv i Parken som teenager, da man spillede 2-2 med Real Madrid i den dengang kaldte Europa Cup for mesterhold.

Det er faktisk noget af det gode ved dansk fodbold – at man ikke bare kan forudsige det hele. Andre ligaer har deres på forhånd definerede top- og bundhold, men herhjemme er det noget anderledes. Derfor har ikke alene 1. division været meget spændende, men nok så meget Superligaen, som har været fuldstændig vanvittig hele vejen, og hvor afslutningen i den grad levede op til hele sæsonen.

Der har efter weekendens afsluttende runde været en del henvendelser, og dem vil jeg helt undtagelsesvist tillade mig at vende tilbage til, eftersom vi har alle papirerne inde.

Lad os starte med nedrykningsdramaet i Aalborg lørdag. Alle havde jo troet, at det var kampen mellem Horsens og Lyngby, der ville blive den definerende for denne sæson. Men det siges, at det var en halvkedelig affære, hvor ingen turde noget som helst (bekræftes fint af statistikkerne). Men AaB mod Silkeborg blev noget af en gyser, som var den kamp, jeg selv valgte at se på TV. Ingen problemer omkring det ene mål til Silkeborg, som det trods alt blev til. Men der var andet at se til.

AaB og ikke mindst fans klagede over et manglende straffespark mod slutningen. Jeg har set den igennem guderne må vide hvor mange gange, og den er efter min bedste overbevisning borderline eller 50-50. Mange tror, at fodboldloven er sort eller hvid. Det er den ikke. De tre vigtigste ord i loven er 'efter dommerens skøn'. Og havde vi ikke havde dem, kunne vi i princippet lige så godt have en maskine stående, hvor man proppede videosekvensen ind foroven, og så fik man en bon ud forneden med resultatet. Men sådan fungerer verden gudskelov ikke.

I samme stil kunne man proppe en angriber- eller forsvareraktion i maskinen og få et svar ud forneden. Burde du have scoret her – eller skulle du have reddet denne bold? Så har vi forladt fodbold. Vi må lære at leve med menneskelige skøn, og så kan vi være enige eller uenige. Ellers er det tilbage til pc'en og spille FIFA. Det er smertefuldt, når det går den forkerte vej, men det er livet, og over en hel sæson går det sikkert lige op.

Det skal man nok ikke lige prøve at forklare de Roma-fans, som efter finalenederlaget i sidste uge til Sevilla var decideret onde i sulet på dommer Anthony Taylor. Han gjorde, hvad han skulle – og når det primært er det ene hold, som begår forseelserne, så er det også dem, der inkasserer kortene. Derfor ser statistikken ud, som den gør. Romas bænke vil jeg ikke spille mange ord på, andet end at sige, at det var en gennemført decideret skandaløs opførsel – udstrakt til både parkeringspladsen (Mourinho – åh nej, ikke ham igen) og i lufthavnen. Jeg er sikker på, at det kommer til at koste en pæn portion karantænedage og en bøde på størrelse med Rundetårn. Og Taylor dømmes i øvrigt i min optik en fremragende kamp, som i den grad ikke er for små børn. Det er jo ikke tilfældigt, at man sætter akkurat den dommer til at dømme akkurat denne kamp, som i forvejen var ladet med dynamit.

Tilbage til det trods alt mere fredelige Danmark. Lad os starte i Aarhus med AGF og Brøndby, som skulle have været en aldeles hæsblæsende kamp. Det er straffesparket til 2-3, som er i fokus her, og mange har spurgt ind til det.

Som jeg ser det, er det klart, at Mensah har armen ude fra kroppen og får kontakt med bolden på overarmen under armhulen (som er skillepunktet mellem skulder og arm). I den optik er det et klokkeklart straffespark. Så kan man argumentere nok så meget for, at skulderen også er i spil. Bortset fra, at jeg tvivler på det, så ville det ikke annullere den senere hændelse, hvor armen kommer med.

Jeg sad selv i embeds medfør i Nordsjælland (i øvrigt min sidste kamp som dommerobservatør efter 38 år, men lad nu det være), hvor jeg udvekslede bemærkninger med et par journalister om det mulige straffespark i Aalborg. Og vi var faktisk helt enige om om, at det var borderline og 50-50. Under alle omstændigheder må det ikke være en half-and-half situation, der skal afgøre en nedrykning. Det skal være en klokkeklar afgørelse.

Igen må jeg minde om, at det jo ikke er den sidste kamp, der definerer sæsonen. Der har været en god portion foran – men selvfølgelig er det det sidste indtryk, der hænger på nethinden, og som man fokuserer på. Det er fuldstændig menneskeligt – og måske især, hvis man er fan af det ene eller andet hold.

Tilbage til Nordsjælland – et Viborg-forsøg bliver reddet på stregen i de døende minutter. Er den bold inde eller ude? Det er jo forbandet afgørende, fordi det afgør bronzemedaljer og Europa-kvalifikation. Det er umuligt at se fra tribunen, men jeg har set på VAR-billederne, og de giver heller ikke det endelige bevis, desværre. Vi mangler kameraet decideret på mållinjen. Skrål vinkler duer ikke – bare tænk tilbage på VM-finalen i 1966, hvor man stadig diskuterer. Det er vist nok the never-ending story. Men kørt frame by frame på den bedste af vinklerne er jeg personlig sikker på, at den bold er ikke inde. Den har ikke sluppet målstangen, og det er jo den gamle historie med, at bolden er kuglerund, og stangen er relativt flad eller afrundet. Det er korrekt, at målmanden efter redningen lander et par meter inde i målet, og det kan snyde voldsomt, men det er jo stadig bolden, som det handler om. Så ud fra min bedste overbevisning har vi ikke noget justitsmord her. Det ville også have været en grim sag i betragtning af, at denne placering ville være afgørende for mange ting.

En læser har spurgt, hvorfor dommernes linje synes at variere lidt omkring gule kort, når det handler om at bremse en omstilling. Det tror jeg godt, at jeg har en forklaring på – men den kommer til at vente til næste uge. Hvilket også gør en læsers betragtninger omkring VAR.

Men det er jo fint nok, al den stund vi bevæger os ind i nogle ugers pause, før det går løs igen.